

Deziluzie

Aurel Oancea

Din depărtare
am auzit,
rostită cu glas de dor,
înflăcărata-ți chemare.
În glasul tău ce mă chema
cu disperare
tremura, ascunsă, dorința
de-a avea o alinare.

M-am împăcat în gând cu tine,
te-am iertat și-am pornit
dând ascultare
glasului pe care
după ani și ani l-am auzit.
Nimic nu mai conta pentru mine -
Tu m-ai chemat...

*

În fața ta,
stăpână-n taină a sufletului meu,
inima-mi nu mai asculta de mine
și nu o puteam certa.
Îmi era prea greu,

căci te iubeam atunci
ca un adolescent,
dar tu,
actriță plină de farmec și talent,
erai pasivă
și-ai plecat,
fără milă de iubirea mea naivă.

*

Acum, doamnă,
când după lungul șir de ani
ne-am revăzut,
nu mai ai în față tânărul de-atunci.
Am crescut,
iar iubirea pentru tine
a crescut și ea
odată cu mine.

Dar, ce păcat! Azi,

POEZII ONLINE

sărutările tale,
însoțite de false mângâieri -
multdoritele sărutări
ce-așteptam suferind
să le primesc
ca pe niște binecuvântări -

par corăbii în furtună
plutind pe-Oceanul Marilor Dureri.